

[Formanden.]

det som vedtaget, at den ønskede orlov meddeles fra og med den 7. oktober 1976, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til boligministeren af Kaj Hansen.

(Forespørgsel nr. I. Anmeldt 6/10 76).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forhandling om statsministerens redegørelse ved folketingets åbning.

(Redegørelse nr. I. Redegørelsen givet den 5/10 76).

Formanden:

Taletiden er den i forretningsordenen anførte, en halv time for ordførerne i første omgang og 10 minutter for andre medlemmer.

Kjeld Olesen (S):

Allerede i de første bemærkninger i sin åbningstale nævnte statsministeren nøgleordene for det arbejde, vi står over for. Vi skal for det første afstikke linjerne for udviklingen, og vi skal for det andet værne demokratiet, to opgaver, sagde statsministeren, der på afgørende måde hænger sammen.

Der er ingen tvivl om, at vi kommer til at stå over for endnu en vanskelig samling, hvor meningene herinde vil være stærkt delte.

Man kan vel sige, at dette ting kan deles op i 3 grupper. For det første de partier, der ser problemerne, men som intet reelt gør for at løse dem. Man bruger sine kræfter på at ud-råbe patntløsninger, som er uden hold i virkeligheden. Jeg tænker her især på fremskridtspartiet, og jeg tænker på venstre.

For det andet ser vi de partier, der ikke anerkender problemerne, men nøjes med en gold kritik af dem, der giver sig i kast med at rydde de vanskeligheder af vejen, der hober sig op, og her tænker jeg på de partier, der sidder til venstre for midtergangen.

For det tredje har vi så de partier, der både ser problemerne i øjnene, og som forsøger at løse dem, og her vil jeg ubeskedent nævne dem, der står bag augustforliget.

Hvad der er vanligt i et demokrati, gælder ikke for tiden hos os, nemlig at man har en opposition som et alternativ til den siddende regerings politik. Venstre, vil man sige – ja, hvilken rolle har dette parti spillet i de storme, som andre har begivet sig ud i? Svaret er, at venstrevikingerne er gået i land. Da de ikke havde folk, der kunne tåle søluft og havsprøjt, fandt man en særlig plan, der ledte ind i smult vande. De rustne brynjer og sværd ligger hen-smidt i panik, og man søger at bortsværge de onde magter med magiske ord, der gennemgå-ende er: hvad sagde ikke vi! At handle giver både resultater og kritik. Det sidste har socialdemokratiet gjort sig klart fra det øjeblik, vi påtog os regeringsansvaret, og vi er parate til ikke blot at tage imod, men også give igen, hvor vi finder kritikken urimelig og ansvarsløs. Vi står ved augustforliget, fordi dets hovedsigte er at få nedbragt arbejdsløsheden.

I den sidste tids debat har meget af kritikken ladet hånt om dette. Det er stadig langt de fleste, der har et job, og det kan være noget nedslående at høre mange beklage sig over, at de skal vise solidaritet for at hjælpe dem, der har hjælp behov. Den enkle kendsgerning er jo, at uden solidaritet fra de grupper, der er sikrede, de vellønnede, de erhvervsdrivende og kapitalejerne, kommer de ikke i arbejde. Vi har knap nok set augustforligets virkninger. Meningen er, at det skal gøre os i stand til at springe på den vogn, der nu er sat i gang, og som hedder de internationale konjunkturer.

Som det fremgik af statsministerens åbningstale, er forudsætningen for, at vi kan få fremmet beskæftigelsen, en nedbringelse af betalingsbalanceunderskuddet og den udenlandske gæld, hvilket igen medfører, at der ikke vil være mulighed for at udvide vort samlede forbrug i 1976-77. Dette opfatter vi som et gennemsnit, for der eksisterer vitterlig lavtlønsgrupper, der ikke skal holde igen som andre. Det er glædeligt at konstatere, at LO i sit oplæg til overenskomstforhandlingerne prioriterer lønforbedringer til de lavtlønnede som det allervigtigste. Når vi kommer til forhandlinger med de offentligt ansatte, bør resultatet blive, at nogle kan tåle at gå ned i realløn, at andre ikke bør stige, og at andre igen skal have lønfremgang.